In eseul intitulat “Timpul si misterele lui” , aparut la Brasov in 1999 sub egida editurii “Dealul Melcilor” am facut cunoscuta propria teorie cu privire la originea naturala a unor fenomene paranormale.

Teoria poate fi rezumata astfel: “La originea premonitiilor si a destinului sta fenomenul de dilatare spatiala in Cosmos a timpului perceput pe suprafata globului pamantesc, determinat de miscarile simultane ale pamantului cu viteze tot mai mari, de la viteza geocentrica la cea heliocentrica, apoi la aceea in jururl centrului galaxiei s.a.m.d. . Fenomenul permite cuplarea intr-un continuum prezent **a** timpului terestru scurs intre momentul premonitiei si momentul adeveririi celor premonizate prin presimtire, vise premonitorii, telepatie s.a.m.d., pana la ceea ce numim destin. Capacitatea de a anticipa un eveniment major din viata noastra isi are originea in faptul ca noi in mod constient percepem temporalitatea din timpul terestru, iar in mod subconstient noi percepem prezentul continuu din timpul cosmic.”

Teoria a fost elogiata de personalitati din domeniul literaturii. Amintesc in acest sens cartea “Evenimente paranormale nerepetabile” a regretatului scriitor Ion Tugui si cartea “Scrieri din trecut” a distinsului profesor Mihai G.Popescu din Targoviste. In schimb opiniile personalitatilor din domeniul stiintei au fost mai rezervate, pe considerentul ca cercetarile stiintifice nu au confirmat existenta in realitate a fenomenului de dilatare a timpului . Din pacate domniile lor au crezut ca teoria mea se refera la ideea avansata de literatura S.F. precum ca in Cosmos ar creste durata de viata a astronautilor si nu au sesizat intelesul dat de mine fenomenului si anume faptul ca durata ramane neschimbata in cosmos , doar ca ea se extinde pe un spatiu cu atat mai mare cu cat viteza de miscare a Pamantului este mai mare fata de punctele inertiale de referinta. Fenomenul este determinat de faptul ca prin miscarea heliocentrica, galactocentrica etc., spatiul si viteza din miscarea geocetrica cresc in mod proportional, astfel incat raportul dintre cei doi factori rezulta in mod constant aceeasi valoare, valoare a carei determinare a fost o preocupare majora a lui Einstein.

Confuzia creata intre ce inteleg eu prin dilatarea timpului si ce au inteles personalitatile care si-au exprimat opiniile fata de teoria mea a

fost posibila datorita conciziei cu care mi-am expus teoria in carte, multumindu-ma doar cu incercarea de a o reprezenta grafic. Aceasta intrucat, din respect pentru pedanteria stiintei, eu nefiind om de stiinta, nu mi-am permis sa elaborez un studiu, ci doar sa ofer spre cercetare specialistilor in masura sa o faca, ratiunile desprinse din propriile experiente paranormale. Au trecut de atunci cinci ani si oferta mea a ramas fara ecou. Data fiind varsta mea inaintata , pentru a nu risca sa iau cu mine in vesnicie un posibil adevar, in cele ce urmeaza voi da curs recomandarilor pe care mi le-a facut Academia Romana de a-mi detalia teoria si a o sustine mai consistent prin demonstratii. (Scrisoarea din 11 octombrie 1999, semnata Dr. Vasile Mioc).

Iata, deci, care au fost propriile mele argumente avute in vedere la enuntul Teoriei privind originea naturala **a** fenomenelor paranormale. (Sper ca eventualele erori in expunere nu vor conduce la respingerea ideii de fond.):

I. In ceea ce priveste fenomenul de dilatare spatiala a timpului , am avut in vedere urmatoarele considerente: Se invata in liceu faptul ca viteza de rotatie a globului pamantesc in jurul propriei axe creste proportional cu spatiul , pornind de la zero la poli si ajungand la 0,465 km/s la Ecuator. Trecand cele invatate la scoala prin filtrul propriei ratiuni, am dedus urmatoarele concluzii:
O zi, reprezentand o rotatie completa a Terrei in jurul axei sale dureaza 24 de ore atat la poli cat si la Ecuator, dar in acest rastimp cei de la poli stau pe loc, pe cand ceilalti pamanteni parcurg in acelasi rastimp spatii din ce in ce mai mari in jurul axei terestre pe masura ce paralela pe care se afla ei se situeaza mai aproape de Ecuator, unde spatiul circumscris axei este de 40.076,59 km. Ceea ce cu alte cuvinte inseamna ca, datorita cresterii vitezei de rotatie a Pamantului proportional cu spatiul, durata unei zile se dilata spatial dinspre poli inspre Ecuator. Dilatarea spatiala a timpului porneste de fapt dinspre axa terestra si creste cu fiecare cota de indepartare fata de axa. Asa se face ca cei de la pol, aflandu-se chiar pe axa, nu au timpul dilatat spatial; in schimb cei de la Ecuator, aflandu-se la o distanta de 6.378 km fata de axa (reprezentand raza Pamantului la Ecuator), timpul

pentru acestia se dilata spatial in fiecare secunda cu 0,465 km. Raportand aceasta dilatare circumterestra la raza ecuatoriala obtinem : 0,465 km /6378 = 0,000073 km , ceea ce reprezinta rata de dilatare circumterestra a timpului la fiecare kilometru indepartare perpendicular fata de axa. Urmare acestui fenomen, secunda dobandeste forma geometrica a unui unghi diedru, cu varful aflat pe axa si cu baza arcuita la Ecuator de 0,465 km. Lungimea coardei circumscrise axei scade continuu fiind mai mica la fiecare paralela aflata mai aproape de poli si la fiecare kilometru ce se apropie de axa. In concluzie, timpul natural este o constanta de proportionalitate a raportului dintre spatiul circumscris astrelor (sau formatiunilor astrale) si viteza de rotatie a acelor astre (sau formatiuni astrale). Constanta timpului natural insa nu se opreste la suprafata corpului aflat in rotatie ci continua si in atmosfera acestuia, precum vom vedea mai tarziu.

Se mai invata in liceu si urmatoarele: Viteza medie de rotatie a Pamantului in jurul axei sale este de 0,465 km/s, viteza medie a miscarii de revolutie a Pamantului in jurul Soarelui este de 29,78 km/s, iar viteza medie de miscare a intregului Sistem Solar in jurul centrului galaxiei este de 250 km/s. Se releva si de aici faptul ca prezentul unei secunde masurata pe Pamant este mult mai dilatat spatial pe orbita solara si mult mai mult dilatat spatial pe elipsa descrisa in jurul galaxiei. Din expunerea de mai sus se desprinde urmatoarea concluzie **:** "Categoria de prezent al timpului este ceva relativ **,** el dilatandu-se in spatiu **o** data cu cresterea vitezei de miscare **a** Pamantului fata de punctele inertiale de referinta". In conditiile miscarii simultane ale Pamantului atat in jurul propriei axe, cat si in jurul celorlalte puncte inertiale amintite mai sus, prin dilatarea spatiala a timpului prezentul devine un continuum unidimensional in Cosmos. Noi in mod constient percepem temporalitatea generata de miscarea geocentrica, iar in mod subconstient noi percepem prezentul continuu generat de celelalte miscari simultane ale Pamantului in Cosmos.

O prima dovada a faptului ca noi in mod constient percepem timpul generat de miscarea geocentrica este, constientizarea temporalitatii creata prin dilatarea spatiala a timpului la suprafata Terrei fata de axa

terestra. O alta dovada este starea noastra de veghe si de somn. In principiu noi ne aflam in stare de veghe ziua, cand rotatia Terrei se efectueaza in sens invers miscarii de revolutie, diminuand astfel viteza orbitala. In cursul noptii miscarea de rotatie coincide ca sens cu miscarea de revolutie, ceea ce a condus la adaptarea constientului nostru fata de viteza orbitala marita, dobandind starea de somn. Daca somnul s-ar datora alternantei dintre lumina zilei si intunericul noptii, cum se sustine in prezent, atunci oamenii care traiesc in la poli ar trebui sa doarma o jumatate de an, cat dureaza noaptea polara. Explicatia ca ei au migrat dinspre sud spre nord nu este satisfacatoare; ea ridica intrebarea - de ce in acest caz ei nu s-au adaptat la hibernare, asa cum ar fi fost normal conform teoriei evolutioniste a lui Darwin? Subconstientul nostru insa este treaz atat ziua cat si noaptea, ceea ce dovedeste faptul ca el nu este afectat de dilatarea timpului la suprafata Terrei, ci doar de miscarea axei terestre fata de punctele inertiale de referinta. Ca urmare, subconstientul nostru nu percepe temporalitatea timpului generat de miscarea de rotatie, ci prezentul continuu generat de celelalte miscari ale Pamantului fata de punctele inertiale de referinta.

In general, drept dovada ca subconstientul nostru percepe prezentul continuu din Cosmos sunt fenomenele paranormale prin care se devanseaza viitorul din timpul terestru. Iar dovada faptului ca prezentul este ceva relativ, este faptul ca durata unui eveniment din realitate, in vis se reduce la fractiuni de secunde. O data cu dilatarea prezentului in Cosmos sau cu comprimarea prezentului de la realitate la vis, si informatiile emise in timpul terestru vor suferi o extindere sau o concentrare in spatiu. Dilatarea timpului si o data cu el a informatiilor explica faptul ca subconstientul nostru percepe cu anticipatie din prezentul continuu un eveniment care in timpul terestru va avea loc in viitor, iar comprimarea timpului si a informatiilor, explica prezentarea codificata in vis a evenimentului.

II. Cu privire la paralela facuta in teoria mea intre coordonatele spatiale si coordonata timp din Teoria Relativitatii, arat urmatoarele:

Ajungand la concluzia ca prezentul este ceva relativ (capitolul I), am incercat sa incadrez fenomenul premonitiei in Teoria Relativitatii enuntata de Einstein. Din aceasta incercare a rezultat concluzia ca mecanica cereasca, si prin aceasta timpul natural, se supune acelorasi principii precum timpul cinetic, si anume:
Cand avem timpul limitat, in acel timp se parcurge o distanta cu atat mai mare cu cat ne deplasam cu o viteza mai mare.
Cand avem spatiul limitat, acel spatiu se parcurge cu atat mai repede cu cat ne deplasam cu o viteza mai mare.

In cazul nostru mobilul fiind locul ocupat de noi pe suprafata globului Pamantesc, acest loc, conform principiului I, va parcurge intr-o unitate de timp cu viteza geocentrica un spatiu de 0,465 km, cu viteza heliocentrica un spatiu de 29,78 km, iar cu viteza galactocentrica un spatiu de 250 km. Avand in vedere ca Pamantul efectueaza simultan cele trei miscari aratate mai sus, rezulta ca locul unde ne aflam noi situati pe suprafata Terrei fata de punctele inertiale de referinta parcurge intr-o secunda spatiul de 0,465 km in jurul axei terestre si concomitent spatiul de 29,78 km in jurul soarelui, precum si spatiul de 250km in jurul centrului galaxiei, ceea ce demonstreaza matematic fenomenul de dilatare spatiala a timpului in cosmos, precum si faptul ca prezentul din punct de vedere spatial este ceva relativ. De aici concluzia: coordonata timp este dependenta de coordonatele spatiului. Mai exact spus cele doua tipuri de coordonate se conditioneaza reciproc in raport cu viteza de miscare.

Interdependenta dintre coordonata timp si coordonatele spatiului se demonstreaza si in cazul celui de-al doilea principiu al cineticii si anume : daca luam in considerare drept spatiu limitat pe cel parcurs prin miscarea geocentrica intr-o secunda de catre un punct de pe suprafata Terrei, respectiv cele 0,465 km, atunci acest spatiu va fi parcurs prin celelalte miscari ale Pamantului cu atat mai repede cu cat tipul de miscare luat in considerare are o viteza mai mare. Astfel avem :
T=S/V
T = 0,465 km : 29,78 km/s = 0,0156 secunde prin miscarea heliocentrica

T = 0,465 km: 250 km/s = 0,00186 secunde prin miscarea galactocentrica
Rezulta urmatoarea concluzie: coordonatele spatiului limiteaza coordonata timpului din teoria relativitatii.
Calculele de mai sus explica, in ordine, reducerea la fractiuni de secunda a evenimentului premonizat in vis, si simultaneitatea cu care se transmite telepatia.

III. Cu privire la cuplarea intr-un prezent continuu a momentelor implicate in premonitie, am avut in vedere concluziile rezultate din capitolele anterioare, respectiv faptul ca in conditiile cresterii vitezei de la un tip de miscare a globului pamantesc la celelalte tipuri de miscare efectuate simultan, prezentul se dilata spatial cand avem timpul limitat si se comprima ca durata cand avem spatiul limitat. Daca luam in considerare drept timp limitat secunda masurata pe Terra, iar ca spatiu limitat cele 0,465 km parcursi intr-o secunda prin miscarea geocentrica, atunci putem determina timpul geocentric necesar pentru a parcurge spatiul strabatut prin celelalte miscari simultane ale Pamantului. Astfel vom avea:
T = 29,78 km : 0,465 km/s = 64,04 secunde : 60s/m = 1,067 minute, ceea ce inseamna ca intr-o secunda miscarea heliocentrica cupleaza mai mult decat un minut din miscarea geocentrica
T = 250 km : 0,465 km/s = 537,63 secunde : 60 = 8,96 minute, adica intr-o secunda miscarea galactocentrica cupleaza aproape noua minute din miscarea geocentrica.

Fenomenul explica durata scursa de la ora visului la ora evenimentului premonizat in vis (a.)si respectiv modul de producere a ceea ce numim destin (b.) care este un fel de premonitie pe termen lung. In contextul celor aratate mai sus, soarta pare a nu fi altceva decat faptul ca evenimentele traite in timpul lent generat de miscarea geocentrica, sunt inregistrate simultan in timpul mai alert generat de miscarea galactocentrica. In realitate insa, precum vom vedea ceva mai tarziu, timpul curge dinspre originea universului si ajunge la noi trecand mai intai prin timpul galactic, apoi prin cel solar, si ca urmare, informatia privind evenimentul precede evenimentul in fapt. Totusi, in timpul terestru mai lejer noi putem opta pentru o cale sau alta din cele

posibile de urmat, dar, orice drum am alege, deznodamantul intrigii va fi acela care se afla deja inscris in timpul galactic.

Dilatarea si comprimarea timpului descris mai sus luand forma geometrica a unui unghi diedru intre axa astrului si spatiul inconjurator, sunt specifice fiecarui astru si formatiunilor astrale, ceea ce explica influenta zodiilor asupra actiunilor noastre, si in consecinta, confera baza naturala pentru stabilirea horoscoapelor.

IV. De ce am considerat ca timpul are o substanta si o forta aproape materiala?

Am vazut pana acum faptul ca prin dilatarea sau comprimarea spatiala in Cosmos a timpului geocentric datorita miscarilor simultane ale Pamantului cu viteze tot mai mari, timpul extinde sau concentreaza informatiile emise de pe Terra. Fenomenul impresioneaza subconstientul nostru, permitandu-i sa anticipeze respectivele informatii, apoi in functie de intensitatea acelor informatii acestea sa provoace in creierul nostru excitatii senzoriale, dupa care creierul nostru proceseaza senzatiile provocate in celulele neuronice sub forma de premonitie. Ei bine, din aceasta expunere rezulta concluzia ca timpul actioneaza asupra informatiilor, iar acestea asupra creierului nostru, ori nici o actiune nu poate avea efect fara cauza. Cauza in cazul timpului este miscarea materiei si a spatiului, fara de care nu exista atomi; fara atomi nu exista astre, fara de astre nu exista univers. Cu alte cuvinte, timpul nu exista in afara materiei si a spatiului si reciproc, lumea materiala si spatiul nu pot exista in lipsa timpului. Dependenta timpului de materie si spatiu sau a materiei si spatiului de timp, la fiecare nivel din structurarea universului, arata ca timpul nu este doar un simplu concept abstract, ci el a fost mecanismul care a limitat structurarea universului pe diferitele sale nivele. Putem spune ca timpul a fost artizanul microcosmosului si arhitectul macrocosmosului. Cine/ce a fost proiectantul, organul de conceptie si de decizie in ridicarea acestor edificii ? Este o intrebare tulburatoare, la care va las sa raspundeti singuri.

Impresia ca timpul curge dinspre noi inspre galaxie deriva din faptul ca, pentru locul pe care-l ocupam in Univers, noua ni se pare ca viteza de miscare a Pamantului creste de la miscarea geocentrica la aceea heliocentrica apoi la aceea in jurul galaxiei s.a.m.d. . In realitate insa, in momentul nasterii Universului s-a intamplat invers, viteza de miscare a materiei cosmice a descrescut dinspre origine inspre miscarea in jurul galaxiei, apoi inspre miscarea in jurul Soarelui, dupa care inspre miscarea in jurul axei terestre. Fenomenul se explica astfel: prin buclele descrise in forma de spirala pe elipsa galactica de catre sistemul solar impreuna cu Pamantul datorita deplasarii sistemului in jurul galaxiei prin rotatie, apoi prin buclele descrise pe orbita circumsolara in forma de spirala de catre globul pamantesc datorita deplasarii lui pe orbita prin rotatie, dupa care prin buclele descrise in forma de spirala de catre fiecare atom din cuprinsul Terrei datorita rotatiei lor in jurul axei terestre simultan cu deplasarea pe orbita, deci, prin toate aceste spirale se realizeaza o prelungire a spatiului si astfel o reducere a vitezei de miscare de la aceea galactocentrica la aceea heliocentrica, dupa care la aceea geocentrica. S-a intamplat un fenomen similar cu cel cunoscut in tehnica, respectiv, daca se monteaza pe un circuit electric spirele unei rezistente, acestea reduc intensitatea curentului.

Daca Pamantul nu s-ar roti, noi de pe suprafata Terrei ne-am deplasa pe orbita in jurul soarelui direct cu viteza de 29,78 km/s, iar daca sistemul solar nu s-ar roti, noi ne-am deplasa pe elipsa in jurul galaxiei direct cu viteza de 250 km/s. Ori in realitate, toate aceste deplasari noi le realizam cu viteza de numai 0,465 km/s, pentru ca parcurgem acele spatii nu in mod abrupt ci pe serpentinele ocolitoare descrise mai sus. Poate ca tocmai acest fenomen s-a incercat prin “Experimentul de la Philadelphia”.

Daca la cele trei tipuri de miscari simultane ale Pamantului enumerate mai sus adaugam si urmatoarele miscari pe care Pamantul le efectueaza impreuna cu intreaga galaxie, ajungem la o viteza colosala, probabil aceea pe care a avut-o Universul la originea sa. Daca Universul s-a dilatat spatial dinspre origine, descrescand mereu viteza

de miscare a materiei pana la aceea de rotatie a Terrei, inseamna ca si forta care a pus Universul in miscare a suferit treptat o diminuare. In acest context, timpul reprezinta perioadele de amortizare a acelei forte originare, de unde ideea ca timpul este o forta.

Am vazut in capitolele anterioare ca timpul prin dilatare si comprimare vehiculeaza informatii in stil duplex, fenomen specific fiecarui corp astral, prin care Universul dobandeste un sistem informational. De aici noi intrebari la fel de tulburatoare: „ Cine/ce are nevoie de informatiile emise de pe Terra, cine/ce emite informatii din origine catre noi?. Are si sistemul informational al Universului un centru cibernetic precum este creierul in sistemul nervos al fiintelor vii?"

V. Viata ca o monada, cum a numit Leibniz particula elementara indivizibila, dar care are doua fete, una materiala efemera, cealalta spirituala perena, este o ipoteza care ne poate pune serios pe ganduri: Am vazut in capitolele anterioare ca subconstientul nostru percepe prezentul continuu din Cosmos. Fenomenele paranormale demonstreaza acest fapt pana la nivelul primelor trei miscari simultane ale Pamantului. Daca admitem ipoteza ca subconstientul percepe prezentul continuu din intreaga gama de miscari simultane ale Pamantului, atunci inseamna ca subconstientul supravietuieste constientului nostru. Este un fenomen ce poate fi asociat cu modul in care lumina astrelor ajunge la noi dupa un rastimp in care poate sursa care l-a emis s-a stins demult.

Dupa opinia mea subconstientul nu doar supravietuieste constientului, ci el a existat si inainte ca noi sa dobandim constientul. Aceasta intrucat el percepe nu doar timpul din macrocosmos generat de miscarile simultane ale Pamantului, ci si timpul din microcosmosul care alcatuieste corpul nostru biologic pana la prima celula din care am evoluat, timp generat de miscarea particulelor elementare. O dovada in acest sens este comunicarea subconstienta prin sistemul nervos a creierului cu celulele din organismul nostru. O alta dovada este capacitatea creierului nostru de a memora si a rememora

informatii, operatiune care se declanseaza la comanda constienta, dar se realizeaza in mod subconstient.

Daca in macrocosmos prezentul se desfasoara in spatiu, in microcosmos el se infasoara mereu in acelasi spatiu, prin miscarea particulelor elementare mereu pe acelasi nivel. (De exemplu miscarea electronilor in atomi, a stringurilor in nucleu). In acest mod, informatiile ajunse prin concentrare pana in microcosmosul nostru vor fi stocate in atomi, devenind memoria materiei biologice din ADN si **a** materiei cenusii din creier. *Intre rememorare si premonitii exista unele similitudini*: In ambele cazuri subconstientul nostru aduce in prezentul constientului informatii din timpul relativ, respectiv din trecut prin rememorare si din viitor prin premonitie. In ambele cazuri aducerea in actualitate a trecutului si a viitorului este efectuata de subconstientul nostru numai in mod ideatic. De aceea ranile primite candva, cand ni le readucem in minte nu ne dor in mod efectiv, si nici traumele premonizate prin vis (de exemplu), nu le resimtim dureros atunci cand visam. Noi ne reamintim sau presimtim doar sentimentul de durere provocat de acele rani. Din acest motiv, nici trecutul si nici viitorul nu pot fi modificate prin interventie fizica in evenimentul reamintit sau premonizat in mod ideatic. Cu alte cuvinte, evenimentul il resimtim in mod concret in timpul terestru trecator, dar ne reamintim sau premonizam in mod ideatic doar sentimentele provocate de acel eveniment aflat inscris ca informatie in prezentul continuu al timpului cosmic. De aici se desprinde concluzia despre care am spus ca ne va da de gandit si anume: Trairile fizice ale noastre in timpul geocentric in care existam in mod constient sunt trecatoare, dar trairile noastre sufletesti se mentin in prezentul cosmic continuu in care existam in mod subconstient.

Am putea spune in incheierea acestui capitol ca „*Eul nostru **a** existat in microcosmos inainte ca noi sa ne nastem pe Pamant si va dainui in macrocosmos si dupa ce viata noastra pamanteasca se va stinge, luand cu el in nemarginire tot bagajul sentimentelor avute in memorie in ultima clipa **a** vietii noastre constiente*”. Ca urmare, nu este nici o afacere sa te sinucizi sau sa ucizi. De cosmarul clipei nu vei scapa prin moarte biologica, ci va deveni o nesfarsita agonie a

subconstientului tau. In schimb, in viata terestra mai poti indrepta lucrurile si te mai poti bucura de placerile fizice pe care ti-le ofera simturile, de la placerea de a munci si a manca, la bucuria simfoniei de culori si de sunete pe care ti le daruieste natura vie si nevie si pana la fericirea de a iubi si a fi iubit.

VI. In fine, ultima ipoteza avansata in carte se referea la asocierea timpului energiei electrice si campului electromagnetic. Ideea mi-a fost inspirata de faptul ca globul pamantesc nu se poate misca simultan in mai multe directii fara sa se dezmembreze. Sa luam ca exemplu, miscarea retrogada a Pamantului dupa ce a efectuat o semirotatie. Deplasarea pe orbita a globului pamantesc ar conduce la desprinderea din intreg a emisferei ce se roteste in sens retrograd fata de deplasarea emisferei opuse. Faptul ca in realitate Pamantul ramane intreg, stiinta l-a pus pe seama fortei de atractie gravitationala, aflata in centrul Pamantului. Nu intreb de unde a aparut acea forta si ce anume o intretine, ci ma intreb ca si Einstein: daca forta de atractie gravitationala mentine corpurile astrale intr-o unitate compacta, de ce aceasta forta permite astrelor sa pluteasca, in loc ca cele usoare sa fie atrase de catre cele grele, conducand in final la un colaps al intregului Univers? Ce reprezinta acea forta egala si opusa atractiei gravitationale pe care o cauta Einstein pentru a explica de ce plutesc corpurile astrale? Pentru ca n-am aflat un raspuns la intrebare, nici din scoala si nici din lecturile mele extrascolare, mi-am permis sa-mi formulez o proprie parere, si anume: Nu globul pamantesc si celelalte astre se misca simultan in mai multe directii, ci spatiile care cuprind fiecare structura in parte se rotesc, apoi se angreneaza intre ele in mecanica cereasca. Spatiul insa nu este ceva concret pentru a se putea misca, si atunci am avansat *o prima ipoteza: am presupus ca ceea ce se roteste in jurul miezului magnetic al corpurilor astrale este campul electric,* corpul devenind un fel de motor care genereaza energia mecanica ce-l pune in miscarea de rotatie. Ipoteza a fost respinsa de catre specialisti pe considerentul ca, citez: ” electromagnetismul este prea bine cunoscut, aici nu se mai poate adauga nimic”. In acest caz nu mi-a mai ramas sa suspectez decat chiar spatiul si mi-am spus ca, probabil, el are o anumita consistenta fara masa, atat de subtila incat nu ne-a afectat in

nici un fel organismul, drept pentru care noi nu am dobandit vreun simt prin care sa o percepem. O dovada ca spatiul are o anumita substanta fluida ar fi reproducerea succesiva a oscilatiilor generate de propagarea radiatiilor in Cosmos. Spatiul sideral parca se increteste in aceste situatii asa cum se formeaza valurile pe luciul unei ape in care a fost aruncata o piatra. De-o fi una, de-o fi alta, cert este ca intreaga atmosfera a Terrei se roteste o data cu Pamantul, avand o circumferinta de cca. 2.573.000 km, respectiv lungimea orbitei din jurul Soarelui raportata la 365 rotatii. Astfel: 939.800.000 km lungimea orbitei : 365,257 rotatii pe an = 2.573.000 km/zi ,sau, 29,78 km/s × 3600 s/h × 24 h = 2.573.000 km/ zi. Ori daca raportam 2.573.000 km la 40.076,59 km (circumferinta terrei) obtinem o proportie de 64 , care se regaseste si in raportul dintre viteza heliocentrica si cea geocentrica, respectiv 29,78 km/s : 0,465 km/s = 64, ceea ce demonstreaza faptul ca viteza de rotatie creste proportional cu spatiul nu doar de la axa Pamantului spre suprafata lui, ci si in spatiul exterior acestuia. Ca urmare, nu doar astrele se rotesc, ci si spatiul lor inconjurator pana la o limita determinata de factorii fizici ce caracterizeaza corpul. Miscarea spatiilor impreuna cu materia continuta de ele la nivelul fiecarei structuri explica de ce s-a aglomerat praful cosmic in conglomerate de tip astral si anume, datorita fortei centripete. Fenomenul mai arata si care este forta opusa si egala pe care o cauta Einstein, si anume, forta centrifuga.

Marele Einstein, dupa modesta mea parere, a mai avut dreptate intr-una din teoriile sale, dar care a fost respinsa de stiinta vremii de atunci si neadmisa nici astazi. Este vorba de „modelul static" al Universului. Iata pe ce ma bazez facand aceasta afirmatie indrazneata, care are drept efect revolutionarea a tot ce s-a cladit pe modelul expansionist al Universului de catre cercetarea stiintifica de aproape un secol incoace: daca galaxiile aflate la marginea Universului au si ele o miscare de rotatie in jurul propriei lor axe, presupunere ce devine o necesitate prin angrenarea spatiilor intre ele datorita fortelor centrifuge dupa sistemul rotilor dintate, atunci este in mod obiectiv necesar ca aceste galaxii sa aiba o miscare eliptica si nu una de recesiune. Sa explic de ce este necesar sa se intample asa : Orice corp care se deplaseaza prin rotatie dobandeste efectul de titirez (giroscopic). Aceasta deoarece emisfera care dupa o semirotatie se roteste in sens retrograd fata de

sensul deplasarii intregului corp, scurteaza in partea sa lungimea si reduce viteza de deplasare rectilinie, si astfel spatiul pe care se misca corpul se curbeaza in sensul de rotatie retrograda. In acest context galaxiile de la marginea Universului se misca intre o orbita interioara mai scurta si una exterioara mai lunga ca orice alt corp astral sau sistem astral, si nu perpendicular fata de Pamant cum se considera in prezent. Considerentul ca aceste galaxii se indeparteaza de noi cu o viteza proportionala cu distanta la care se afla, a fost mai intai determinata teoretic prin constanta lui Hubble apoi a fost sustinuta de fenomenul de deplasare spre rosu a spectrului luminii emanate de respectivele galaxii. Acest fenomen a fost asociat cu efectul Doppler, conform caruia frecventa unui izvor de unde aflat in miscare fata de un observator pare mai mare atunci cand sursa se apropie si mai mica atunci cand se indeparteaza de observator. Dupa opinia mea insa, deplasarea spre rosu a spectrului luminii nu indica faptul ca sursa de lumina se indeparteaza de noi cu o viteza apropiata de viteza luminii, ci abaterea liniilor spectrale catre lungimi de unda tot mai mari indica faptul ca insasi viteza luminii creste dinspre observator catre sursa care l-a emis. *Mai corect spus, lumina nu are **o** viteza constanta pe toata lungimea sa precum sustinea Einstein in teoria relativitatii, ci viteza ei descreste dinspre sursa inspre observator, determinat de trecerea sa prin structurile spatiale despre care am admis anterior ca au **o** oarecare substanta hiper fina, constanta fiind doar in cadrul fiecarui spatiu.* Fotonii se deplaseaza in linie dreapta pentru ca ei sunt particule fara masa, ca urmare nu are ce se roti in jurul propriei axe pentru a curba directia de miscare. In acest context curbarea luminii in apropierea astrelor mari nu se datoreaza atractiei gravitationale a acestora, ci faptului ca spatiul acestor astre aflat in rotatie este remarcabil de mare. In concluzie, constanta lui Hubble indica intr-adevar faptul ca astrele de la marginea Universului se misca cu o viteza proportionala cu distanta la care se afla fata de Pamant, dar aceasta miscare nu indica o indepartare de noi la infinit, pentru ca ele se misca pe o elipsa. Ceea ce explica de ce aceste astre nu au pierit inca de pe firmamentul cerului, desi au o viteza de miscare apropiata de viteza luminii. Aceasta concluzie infirma ipoteza conform careia actualul Univers se va goli cu timpul de materie.

In contextul celor expuse mai sus, consider ca Einstein avea dreptate in teoria sa privind Universul static si ca deci Universul nu se afla in expansiune si nu se umfla ca un balon, ci are o structura statica. Aceasta concluzie repune in discutie originea, varsta si soarta Universului, ceea ce ar insemna sa ne intoarcem la dezbaterile de acum un secol. Va face oare stiinta un asemenea sacrificiu? Oricum, eu nu cred ca voi apuca acele zile, si ca urmare trebuie sa-mi astampar setea de a intelege prin propria mea ratiune, care-mi spune urmatoarele: Avand in vedere cresterea vitezei de miscare a Pamantului dinspre noi inspre galaxie, prin extrapolare putem admite ca si celelalte miscari ale Pamantului impreuna cu intreaga galaxie au viteze din ce in ce mai mari. Tinand seama si de faptul ca spatiile aflate in rotatie se angreneaza intre ele prin forta centrifuga, precum rotile dintate ale unui orologiu, ajungem la concluzia ca viteza de miscare a structurii Universului creste pana la galaxiile de la marginea universului, despre care se stie ca se misca cu o viteza apropiata de aceea a luminii. Probabil ca dincolo de Universul cunoscut, viteza quasarilor si a altor formatiuni astrale depaseste chiar si viteza luminii, ajungand la o viteza instantanee, ceea ce de fapt inseamna nemiscare. La o asemenea viteza un corp material se afla si nu se afla in acelasi timp in acelasi loc si ca urmare nu se poate concretiza, existand doar ca informatie. Dincolo de aceasta viteza Universul se recreaza in valori negative (antiparticule, antimaterie).

In contextul celor presupuse mai sus, am putea crede ca Universul nostru s-a nascut din extraunivers dintr-o energie ce avea o viteza instantanee si o temperatura colosala initial, dar care in decursul miliardelor de ani a suferit o relaxare si o racire treptata. Amortizarea graduala a acelei viteze initiale se regaseste astazi in mecanica cereasca, urme ale acelei temperaturi se gasesc astazi in astre de tip solar, iar relicvele acelei energii se regasesc astazi in fortele fundamentale ale Universului nostru pana la sarcinile negative si pozitive ale particulelor elementare, conditii in care materia s-a putut concretiza.

In baza legii conservarii energiei in Universul nostru si conform formulei energiei a lui Einstein (E = mc2), observam ca, cu cat creste masa, cu atat se reduce viteza, de la aceea a luminii in cadrul careia

masa este nula, pana la marile aglomerari de praf cosmic unde viteza este nula. Fara viteza nu exista miscare. Fara miscarea particulelor elementare atomii se prabusesc in sine, dand nastere la ceea ce se numesc „gauri negre", care inghit materia stelara invecinata. Dar exista si supernove care explodeaza si recreaza materia. In acest context Universul pare a fi un organism viu a carui viata este intretinuta de schimbul de caldura, dupa modelul tornadelor, intre extrauniversul fierbinte si Universul nostru rece si care face parte din „Multivers" numit astfel de fizicianul american Andrei Linde, si a carui soarta este entropia.

Daca adaugam la legea conservarii energiei si legea conservarii materiei - care spune ca nimic nu se pierde, nimic nu se creaza, totul se transforma - am putea spune ca Universul nostru este constant cantitativ, el fiind supus doar transformarilor calitative in cantitati echivalente prin perpetua miscare a materiei si a spatiului cu viteze specifice la fiecare nivel de structurare a universului. *Miscarea inseamna timp, iar timpul conduce la extinderea sau concentrarea informatiilor, ceea ce in ultima instanta conduce la ideea ca evolutia materiei nevii la cea vie a avut loc pe baza informatiilor vehiculate in stil duplex intre originea aflata in extraunivers si fiecare punct de pe suprafata Terrei, fenomen ce se poate regasi si pe alte planete similare cu a noastra.*

Ma opresc aici cu speculatiile mentale, poate am spus deja destule aberatii, sau cine stie, poate am rostit o pepita de adevar care indica filonul ce asteapta sa fie exploatat de catre oamenii de stiinta.

VII. Acum daca am argumentat teoretic afirmatiile neexplicitate in carte, sa prezint si o demonstratie practica.
In familie si printre cei apropiati mie, era cunoscuta capacitatea mea de a avea vise premonitorii, de aceea multi imi cereau sa le traduc propriile lor vise si sa le spun cand se vor adeveri ele. Asa am aflat ca visele nu au aceleasi semnificatii pentru toata lumea, ci depinde de multi factori, printre care de structura psihica a indivizilor, de nivelul lor cultural, de preocuparile profesionale si de alti factori. Nu toti sunt

impresionati de unul si acelasi eveniment, nu toti au aceleasi temeri sau idealuri. Iar in ce priveste ora la care se adevereste un vis, este dificil de aflat, pentru ca ea depinde de ora la care am visat si de durata visului sau a unui clip din cele care alcatuiesc visul si de locul unde ne aflam la ora visului si unde ne vom afla in momentul evenimentului premonizat in vis. Ca urmare, formula de determinare a duratei dintre vis si eveniment nu sta la indemana oricui. O poate face cercetarea stiintifica, insa nu merita efortul, intrucat implinirea premonitiei oricum nu poate fi evitata, deoarece, asa cum am vazut, evenimentul premonizat este deja un fapt implinit la ora visului in cadrul timpului heliocentric, si doar in timpul geocentric intre cele doua momente curge timpul. Premonitia are totusi un rol important, dobandit din instinctul nostru de autoaparare in fata socurilor psihice. Cand un eveniment tragic ne ia prin surprindere, socul poate provoca accidente cardiovasculare sau cerebrale. Faptul ca acest flagel era mai putin frecvent in trecut se explica poate si prin aceea ca strabunicii nostrii care aveau si ei stresul lor, credeau in avertizarile subconstientului, sesizate de-alungul a multor generatii si pe care noi astazi le numim cu o superioara pretiozitate „superstitii nascute din ignoranta". Ca urmare, ei erau pregatiti sufleteste in fata evenimentului imprevizibil in mod constient. Vise premonitorii nu au doar oamenii simplii ci si oamenii de seama, dar acestia se sfiesc sa le marturiseasca de teama ridicolului, sau sunt prea activi spre a le sesiza. De asemenea, nu toate visele sunt premonitorii.

Sa demonstram practic, printr-un exemplu concret, cele sustinute de mine cu privire la originea viselor premonitorii. In adolescenta, am trimis unei reviste prima si ultima mea incercare poetica. Raspunsul l-am primit tarziu, cand nici nu mai speram. Cu o noapte inaintea sosirii scrisorii am visat o statueta de-a lui Eminescu, careia dupa cadere i s-a desprins capul de bust, fara ca statueta sa se sparga in cioburi. Scrisoarea de a doua zi avea urmatorul continut :" plagiezi frumos, incearca productii proprii". Cred ca nu mai trebuie sa comentez modul inteligent in care visul a redat esenta intamplarii, mentionez doar ca plagiatul a fost o pura coincidenta. Din scrisoare am inteles insa ca pentru a nu regandi ceea ce au gandit altii inaintea mea, trebuie ca inainte de a mai scrie sa citesc tot ce s-a scris pana la mine, lux pe care soarta nu mi l-a ingaduit. Asa a fost decapitat poetul din mine! Acum sa

introducem datele premonitiei in formula dilatarii timpului geocentric in Cosmos si a cuplarii in timpul heliocentric a duratei timpului terestru scurs intre vis si eveniment. Visul a avut loc pe la ora cinci dimineata, si nu a durat decat vreo secunda. Scrisoarea am primit-o intre orele 10-11, iar socul psihic resimtit la citirea continutului ei a durat vreo doua- trei minute, sa zicem 150 secunde. In rastimpul celor 150 secunde, locul unde ma aflam eu pe suprafata Pamantului cand s-a produs evenimentul, a parcurs cu viteza de rotatie un spatiu circumscris Terrei de 34,875 km, determinat astfel: la paralela 45 unde se afla situata Romania, viteza de rotatie a Pamantului este de 0,2325 km/s, iar formula spatiului parcurs devine:

S = T × V

S=150 sec. × 0,2325 km/s = 34,875 km. Cu viteza miscarii de revolutie, in cele 150 secunde acelasi loc a parcurs pe orbita un spatiu de 4467 km. Respectiv : S = 150 sec ×29,78 km/s = 4467 km, reprezentand dilatarea spatiala a timpului geocentric(desfasurat pe 34,875 km). Spatiul dilatat a fost parcurs cu viteza geocentrica in 5,34 ore, determinat astfel:

T=S/V

T=4467 km : 0,2325 km/s = 19.212,90" : 3600 s/h = 5,34 ore, adica tocmai timpul scurs de la vis la ora primirii scrisorii. Ora 5 a visului plus 5,34 ore scurse pana la eveniment, face tocmai ora 10,34.

Reducerea duratei evenimentului la circa o secunda cat a durat visul, se explica astfel: T= 34,875 km : 29,78 km/s = 1,17". Adica spatiul descris cu viteza geocentrica, a fost parcurs prin viteza heliocentrica in doar 1,17". Calculele facute mai sus s-au adeverit in toate cazurile cand am putut stabili ora si durata visului, precum si ora si durata socului psihic.

Aceasta a fost demonstratia matematica a modului cum se produce premonitia in vis. Pentru a afla dinainte ora la care se va adeveri un vis premonitoriu, trebuie sa efectuam calculele invers decat am procedat mai sus. Adica nu pornim de la durata socului psihic produs de eveniment (durata necunoscuta inca) ci de la durata visului, si vom avea:

S=1,17 s × 29,78 km/s = 34,84 km

T=34,84 km : 0,2325 km/s ~ 150 s reprezentand durata evenimentului. Determinand aceasta durata, in continuare calculele se

fac ca mai sus. Toate aceste operatii se pot simplifica, obtinand formula magica a gradului de anticipare prin vise premonitorii si anume :
Tve = [K (Tv × K)], in care:

Tve = timpul scurs de la vis la eveniment;
Tv = Durata visului sau a clipului din vis;
K = Raportul dintre viteza heliocentrica si viteza geocentrica la paralela si la cota unde se produce visul. In cazul meu la Brasov, acest K este : 29,78 km/s : 0,2325 km/s = 128,086. Sa verificam formula in exemplul prezentat mai sus.
Tve = [128,086 (1,17" × 128,086)] = 128,086 ×150" = 19.213 " : 3600 s/h = 5,34 ore + ora 5 =ora 10,34

Prin acelasi fenomen de dilatare a timpului inspre Cosmos si de comprimare a lui dinspre Cosmos, se explica si ceea ce in limbajul paranormalului se numeste „decorporalizare". Am avut si eu astfel de trairi. De exemplu, intr-o noapte tot pe la ora cinci dimineata m-am vazut in vis pret de 2-3 secunde, pe un varf de munte inconjurat de nori, de parca m-as fi aflat pe o insula in mijlocul unei mari inspumate. Singuratatea in care ma aflam in acea imensitate m-a socat atat de tare, incat subconstientul meu, care a perceput imaginea inaintea constientului meu, a transmis informatia creierului care l-a transformat intr-un vis. A doua zi dupa vis pe la ora 16:30, am revazut in realitate copia fidela a peisajului visat, in urma unei excursii nepremeditate pe muntele Sureanu. Era ca si cum in noaptea dinaintea excursiei spiritul meu ar fi dat o raita pe acele meleaguri. In realitate, nu a fost altceva decat o simpla anticipare prin vis a evenimentului, care m-a socat creandu-mi un fel de stare de transa. Aceasta inhibare a ratiunii ce m-a lasat doar cu subconstientul meu mi-a fost provocata de infricosatorul sentiment ca lumea intreaga s-a scufundat la picioarele mele sub nori, eu ramanand singura si nesemnificativa in fata infinitului gol de deasupra norilor. Aplicand la datele intamplarii formula sintetizata, vom avea:
Tve = [K (Tv × K)]
Tve = [128,086 (2,5" × 128,086)] =128,086 ×320,215" = 41.015" :3600 = 11,39 ore + ora 5 = ora 16,39, reprezentand ora evenimentului trait in realitate.

In incheiere prezint felul cum in timpul geocentric mai lejer noi putem sa ne alegem calea in mod deliberat, dar cum destinul intervine pentru ca acea cale sa aiba finalitatea inscrisa deja in timpul sever al celui galactocentric. Cu 50 de ani in urma s-a desfasurat la Bucuresti timp de o saptamana Festivalul Mondial al Tineretului. Eu am fost delegata din partea scolii medii sa particip la festival pe toata durata acestuia. In noaptea premergatoare plecarii inspre Bucuresti, m-am visat calatorind in tren. Stiam din experientele anterioare ca acest vis inseamna in realitate ca voi pierde trenul, ori ca trenul va deraia, ori altceva ma va impiedica sa ajung la destinatie. Vrand sa eludez implinirea premonitiei, dimineata, cand m-am trezit, am decis sa renunt la biletele de tren primite gratuit si sa merg la Bucuresti cu o ocazie. Zis si facut. Atata doar ca la un moment dat ne-a iesit in cale de dupa un pod o caruta cu lemne, pe care soferul nostru nu a mai putut-o evita si ne-am rasturnat in santul de langa pod. Spre norocul meu, eu nu am patit nimic. Considerand ca prin acest incident s-a spart ghinionul cum se spune in popor, mi-am continuat drumul cu trenul si am ajuns cu bine la destinatie. Cand mi-am prezentat documentele la comisia de verificare, ce sa vezi, delegatia mea nu mai continea nici un inscris, era ca un imprimat gol, necompletat si nesemnat. Am fost trimisa acasa pe motivul ca am sustras formularul. Ce s-a intamplat de fapt: In urma accidentului, sticluta de parfum avuta in poseta s-a spart, continutul ei s-a varsat peste acte si a diluat tot ce era scris cu cerneala, apoi s-a evaporat. Si uite asa nu am mai apucat sa particip la festival, de la care speram mult. Doream sa aflu de la tinerii sositi de peste hotare din occident, cum este in realitate capitalismul. Poate ca soarta nu mi-a facilitat aceasta ocazie pentru ca, afland adevarul, probabil ca drumul vietii mele ar fi dus spre disidenta politica, ori se pare ca destinul a avut alte planuri cu mine. Piedicile sau sansele intalnite in cale spre idealurile pe care mi le-am propus in viata si experientele mele paranormale, erau parca jaloanele care mi-au condus ratiunea spre drumul descalcirii firelor eterice din care este tesut valul de mister al fenomenelor paranormale.

Faptul ca prin premonitii perceptia ideatica a informatiilor precede perceptia prin simturi a realitatii concrete, da castig de cauza filosofiei idealiste, sustinuta de Platon, Leibniz, Kant si de alti adepti ai

primordialitatii ideii asupra materiei, intaietate care curge dinspre o sursa primordiala. Cele descrise de mine despre timp si spatiu sunt, de asemenea, compatibile cu ceea ce sustine Geneza despre crearea lumii, dar cum tema religiei irita pe multi cei tracasati de impertinenta unor secte religioase, nu voi insista asupra acestui subiect. Subliniez doar faptul ca laicul nu este indreptatit sa aiba imfatuarea de a crede ca poate afla totul despre natura. Noi putem constientiza din natura numai masura la care se limiteaza simturile noastre. Dincolo de aceasta limita natura mai poate detine taine, care insa neafectandu-ne in nici un fel, instinctul nostru de autoconservare nu a dobandit simturi spre a le percepe. Avem exemplul particulelor elementare, si a unor radiatii cosmice, de existenta carora am aflat doar prin intermediul instrumentelor tehnice.

Inchei prezenta lucrare cu o retorica pe care ar trebui sa o invatam in scoala organizata si nu din scoala vietii cand regretele sunt tarzii, si anume: viata savarsita fizic pe Pamant este prea scurta spre a o umbri cu suferinte oricum trecatoare, iar viata ideatica nesfarsita in Cosmos este prea lunga pentru a nu o umple cu amintirea unei vieti traita frumos pe Pamant.

Brasov
Iulie 2004

Lenke Becker

Nota autorului:

Imi exprim pe aceasta cale gratitudinea fata de personalitatile care m-au onorat cu opiniile dumnealor, in mod special fata de Academia

Romana, precum si fata de persoanele care m-au sustinut moral sau financiar in demersul meu, cu precadere dl.Ionel Radu si d-na Roxana Rosianu.

Dedic aceasta lucrare fiicei mele Gloria, cu speranta ca ideea nemuririi dragostei ce i-o port o va sustine moral atunci cand fizic nu voi mai fi. Pentru mine ideea nemuririi sufletului a fost o consolare atunci cand la randul meu am pierdut-o pe buna mea mama. Regret doar faptul ca nu am stiut sa-i multumesc indeajuns cat mai era in viata pentru sacrificiile pe care le-a facut crescandu-ne singura pe noi trei frati si o nepoata, dupa ce in 1945 tata a fost deportat in fosta U.R.S.S. (unde a si murit), impreuna cu sora mea cea mare, pe motiv ca aveau etnia germana. Ma intreb adeseori fara sa aflu un raspuns, cum de a rostuit Dumnezeu si a desertat aproape tot bolul de iubire fata de aproapele in sufletul Evei si a descendentelor ei, astfel incat iubirea materna merge pana la sacrificiul de sine, iar in sufletul lui Adam si a descendentilor lui a desertat aproape tot bolul firii razboinice, astfel incat acestia, de la Cain si Abel pana la teroristii zilelor noastre, se tot ucid intre ei. Exceptiile care fericesc omenirea sunt prea putine, de aceea exista atata suferinta pe Pamant. Politicienii au ramas corigenti la capitolul iubirii fata de semeni, dar oare nu noi mamele i-am educat acasa timp de sapte ani, dupa care inca alti ani la scoala in calitate de invatatoare? De ce femeile se multumesc cu a-si boci odraslele sau sotii ucisi in razboaie si nu se implica in potolirea pornirilor beligerante ale politicienilor? Dar si oamenii de stiinta au partea lor de vina, ei sunt aceia care pun la indemana armatei tehnica de a ucide mai cu spor. Cliseul acesta se va repeta si cu ingerinta in ADN-ul uman, si cu clonarea omului. De la primitivism si pana la civilizatia zilelor noastre nu s-a schimbat nimic in acest sens, decat mijloacele de a ucide. Intreaga istorie a omenirii este presarata cu razboaie si ororile lor colaterale, astfel incat mi-ar fi jena sa o relatez unui eventual extraterestru. De ce toate astea? Si pana cand? Numai pentru ca unii sa traiasca in huzur, in vreme ce altii mor de inanitie? Si pana cand vom fi transformati genetic in fiinte dupa modelul furnicilor, care sa traiasca instinctual diviziunea sociala a muncii? Sunt intrebari la care stiinta mileniului trei va trebui sa gaseasca o solutie umana. Nadajduiesc ca ideile mele nu vor fi convertite precum ideile lui Einstein, care au condus la utilizarea energiei atomice pentru fabricarea armelor de

distrugere in masa, ci vor avea drept consecinta trezirea omenirii la realitatea nebanuita pana acum, in care conteaza inaintea placerilor trupesti si a orgoliilor de tot felul, pacea sufleteasca.

Deviind spre literatura S.F., am putea spune ca structura creierului uman este atat de perfecta, incat lasa impresia ca noi oamenii nu suntem decat niste nanoroboti biologici, plasati pe Pamant pentru a transmite prin subconstient informatii inteligente de la fata locului catre cel care ne-a creat. Inventatorul nostru insa nu a prevazut faptul ca noi la un moment dat vom dobandi constiinta de sine. Care constiinta va fi muritoare, dar atata vreme cat va trai, va fi atat de egoista incat, din exces sexual va produce o explozie demografica, iar din lacomie pentru satisfacerea celorlalte placeri instinctuale, va devora pana la urma propria lui sursa de existenta. De parca nu am fi decat niste microbi pe scoarta Pamantului, care dupa ce isi ucid gazda, tind sa infesteze intreg Universul.

La ce bun toata inteligenta umana daca nu suntem in stare sa intelegem un lucru elementar si anume faptul ca saracia si razboiul fac sa prolifereze raul care se intoarce impotriva celor bogati si a beligerantilor. Sa nu riscam sa fim extirpati ca specie, asa cum procedam noi cu microbii ce ne submineaza sanatatea. Oamenii de stiinta, in mileniul in care am intrat, vor afla cat din ideile mele constituie adevar si cat reprezinta doar fantezie. Profetia mea insa este ca ceea ce vor afla domniile lor cat de curand, va soca intreaga omenire, desteptandu-i nevoia de iubire si de respect intre semeni si fata de natura.

Lenke Becker